

ἐκπληξῆν εἰς ὅσους δὲν παρακολουθοῦσι μετὰ προσοχῆς τὰς ὑπὲρ ἔννοιαν προσπάθειας, ὅσαι γίνονται ὅπως ἐφαρμοσθῆ ὅσον τὸ δυνατόν πλειότερον εἰς τὴν βιομηχανίαν ἢ ἐπιστήμῃ. Τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἔκαμεν ὁ κ. Σίμενς, καὶ πραγματεύεται περὶ αὐτῆς ἡ Βρετανικὴ Ἐπιθεώρησις.

Φαντάζεσθε εἰς τί πρᾶγμα ἠθέλησαν νὰ μεταχειρισθῶν τὴν ὕελον; Εἰς τὸ νὰ κατασκευάσωσι δοκοὺς, ν' ἀντικαταστήσωσι δὴλ. δι' ὑελίνων τὰς ξυλῖνας δοκοὺς τῶν σιδηροδρόμων, ἐφ' ὧν κατατείνονται, ὡς γνωστὸν, αἱ σιδηραὶ ἢ χαλύβδιαι τροχιαί.

Ἡ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὕελος σκληροῦνεται δι' εἰδικῆς μεθόδου, ἄλλης παρὰ τὴν τοῦ κ. Δε-λα-Βαστι, ἣτις διαφέρει οὐσιωδῶς κατὰ τοῦτο, ὅτι, ἐὰν ἡ κατὰ τὴν μέθοδον τούτην παρασκευασμένη ὕελος θραυσθῆ, θραύεται ὡς ὁ χυτὸς σιδηρός, καὶ δὲν διασκορπίζεται εἰς θρύμματα ἀπειράριμα.

Χρῆσιν τῶν ὑελίνων τούτων δοκῶν ἔκαμεν ἐν Ἀγγλίᾳ πρῶτος ὁ κ. Ἀμιλτον Λίνδσαιν Βούκναλλ, τρώσας ἐσχάτως δολοκλήρον σειρὰν ἐν Στρατιφόρδῃ κατὰ τὴν γραμμὴν τοῦ βορείου μητροπολιτικοῦ σιδηροδρόμου. Αἱ δοκοὶ αὗται εἶνε ἀπαράλλακτοι κατὰ πάντα μὲ τὰς πρῶην ξυλῖνας, τεμάχια δὴλ. ὕελου ἐπιμήκη καὶ τετράπλευρα, ἔχοντα πλάτος 4 δακτύλων καὶ πάχος 6, μὲ τὴν ἄνω δὲ πλευρὰν ἐσχηματισμένην οὕτως, ὥστε νὰ προσαρμολῆται ἀκριβῶς εἰς αὐτὴν ἡ περιφέρεια πῶν τροχῶν τῆς ἀτμαμάχης.

Τὸ μῆκος τῶν εἶνε 3 ποδῶν, καὶ διὰ νὰ μὴ συμβῆ κατακλίσιμα εἰς τὸ μέρος, καθ' ὃ συναρμολογῶνται πρὸς ἀλλήλας, ὑποτίθεται ὑποκάτω ἐκάστης συναρμογῆς πλάξ ὑελίνῃ ἔχουσα μῆκος 10 δακτύλων καὶ πλάτος 5, πάχος δὲ ἐνός καὶ ἡμίσεως, ἣτις συγχρόνως χρησιμεύει καὶ εἰς τὸ νὰ συγκρατῆ τὴν τροχιάν δι' ἰδίου τινὸς συνδέσμου, οὗ ἔνεκα καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς διατρυπήσεως τῶν ὑελίων ἐκλείπει ὅλως.

Ἡ ἐξέλεξις τῆς στερεότητος τῶν νέων τούτων δοκῶν ἐγένετο ὡς ἐξῆς. Ἐπὶ σειρὰς ὑποστηρικμάτων ἀπεχόντων 30 δακτύλους ἀπ' ἀλλήλων, ἐπετέθησαν αἱ ὑελίνοι δοκοὶ, αἵτινες ὑπέστησαν βάρους 5 ἀμφορέων, τουτέστιν ἔχουσι τὰ 2/3 περίπου τῆς στερεότητος τῶν κοινῶν δοκῶν. Ἀλλ' ἂν ἔχουσι τὸ μικρὸν τοῦτο μειονέκτημα ὡς πρὸς τὴν στερεότητα, πλεονεκτοῦσιν ὅμως, ἐννοεῖται, τῶν παλαιῶν δοκῶν καθ' ὅτι δὲν ὑφίστανται φθορὰν, καὶ δύνανται νὰ διαρκέσωσιν ἐπ' ἀπειρον.

Ἡ τιμὴ τῆς ἀπεσκληρωμένης ταύτης ὕελου εἶνε ἡ αὐτὴ σχεδὸν μὲ τὴν τοῦ χυτοῦ σιδήρου· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ εἰδικὸν βῆρος αὐτῆς εἶνε ὑποτριπλάσιον, ἢ ὀλιγὴ δαπάνη τῆς παρασκευῆς οἰουδὴποτε ἀντικειμένου ἐκ τῆς ὕλης ταύτης, εἶνε πολὺ μικροτέρα.

Ἡ μελέτη τοῦ ἀντικειμένου τούτου πρέπει νὰ γείνη βεβαίως ἐπιτακτικῶς. Ἀλλὰ τὰ μέχρι τοῦδε γινόμενα δικαιούσιν ἡμᾶς νὰ προσδοκῶμεν τὰ ἀρίστα ἐκ τοῦ νέου τούτου βιομηχανικοῦ προΐοντος.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΖ

Τῆς ΚΥΡΙΑ Χ***, Εἰς ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 17 Φεβρουαρίου 1880.

Δόξα τῷ Θεῷ, ἔχω σήμερον νὰ σοῦ γράψω καὶ κάτι τι ἄλλο, ἐκτὸς χορῶν καὶ ἐσπερίδων· τὸσον δὲ περισσύτερον χαίρω, ὅτι μ' εὐνόησεν αὐτὴν τὴν φθορὰν ἢ τύχην, ὅσον γνωρίζω, πῶς ἐνδιαφέρεσαι εἰς φιλολογικὰς ὀμιλίαις, καὶ πόσον σ' ἀρέσκει ἡ καλὴ καὶ ἀληθὴς μουσικὴ. Ἐπιχειροῦ λοιπὸν νὰ σοῦ μεταδώσω ἀτελῶς τὴν εὐχαριστήσιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐκ φιλολογικῆς διατριβῆς, ἣν ἀπήγγειλε τὴν ἐσπεραν τῆς Τετάρτης ὁ κύριος Γ. Βερναρδάκης ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ Παρισσῶ, καὶ ἐκ μουσικῆς ἐσπερίδος, εἰς ἣν ὁ κοινὸς ἡμῶν φίλος κύριος Δ. συνεκάλεσε τὴν ἐπαύριον Πέμπτην εὐάριθμον ἀνήγυριν φίλων.

Καὶ αἱ δύο αὗται ἐσπερίαι διατριβαὶ ὑπῆρξαν δι' ἐμὲ οὐ μόνον εὐχάριστος ἀνακούφισις ἀπὸ τοῦ χορευτικοῦ πανδαιμονίου, ὅπερ κατέκλυσεν ἐφέτος τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ ἀπόλαυσις ἀληθῆς, ἐξ ἐκείνων αἵτινες καὶ διαρκούσαι θέλωσι τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, καὶ παύουσαι καταλείπουσιν ὀπίσω τῶν ἀνάμνησιν ἰλαρὰν καὶ γλυκὺθυμον, ἣτις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶνε τέρψις, ὡς εἶνε τέρψις τὸ ἠδύπνουν ἄρωμα ὅπερ ἀφίνει κατόπιν τῆς ὥραια γυνή, ὡς εἶνε τέρψις ἡ διάβασις χλοερᾶς ἀτραποῦ

ou le vent balaya des roses,

κατὰ τὴν ὠραιότατην ἔκφρασιν τοῦ Sully Prudhomme.

Ὁ Κ. Βερναρδάκης, τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐγνώρισες εἰς Παρισίους, ὅθεν πρὸ δύο περίπου μηνῶν κατήλθεν εἰς Ἀθήνας, εἶνε νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ τῆς Μερόπης καὶ ἄλλοτε διαπρεποῦς καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Δόκιμος δ' ἐπίσης φιλόλογος καὶ διὰ σπουδαίων ἤδη ἔργων τιμήσας τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, κατέδειξε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐν τῷ Παρισσῶ, ὅτι καὶ ποιητικὴν ἔχει τὴν ψυχὴν ὡς ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς καὶ τὴν χάριν τοῦ λόγου ἴσην σχεδὸν πρὸς ἐκείνον. Θεῖμα τοῦ λόγου του, ἡ μᾶλλον ἀφορμὴν αὐτοῦ, ἔλαβεν ἀνεκδοτὸν τι ἀπόσπασμα τοῦ Ἑυριπίδου, ὅπερ, δημοσιευθὲν πρότινος ἐν Παρισίοις, πολὺν φυσικῶς ἐπροξένησε πάταγον μεταξὺ τῶν ἑλληνιστῶν τῆς Δύσεως καὶ πολλὰς προεκάλεσε συζητήσεις, καὶ μὲγάλως διήρσε τὰς γνώμας τῶν σοφῶν, περὶ τοῦ τίς ἦτο ἀρὰ γε ἡ ἀπολεσθεῖσα τραγωδία τοῦ

δραματικωτάτου τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, ἧς ἀπετέλει μέρος τὸ ἀνευρεθὲν λειψάνον. Δὲν περιμένεις βέβαια νὰ σοῦ μνημονεύσω τὰς γνώμας τῶν ξένων φιλολόγων, οὐδὲ τοὺς λόγους δι' ἃν κατεπολέμησεν αὐτὰς ὁ Ἕλλην συναδέλφος τῶν. Τὸ πρᾶγμα θ' ἀπέβαινε πολὺ σοφόν, σοφώτερον ἀναμφιβόλως καὶ σοῦ καὶ ἐμοῦ. Ὅταν σοῦ ἀναφέρω ἀπλῶς, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κ. Βερναρδάκη τὸ δημοσιευθὲν ἀπόσπασμα ἀνήκει εἰς τὴν τραγωδίαν τοῦ Εὐριπίδου «Ἀνδρομέδαν», τῆς ὁποίας ὑπάρχουσιν ἤδη γνωστὰ καὶ δημοσιευμένα πεντήκοντα περίπου ἄλλα ἀποσπάσματα, πολὺ ὅμως μικρότερα καὶ ἀσπρότερα, εἶνε νομίζω τοῦτο ἀρκετὸν διὰ τὴν φιλολογικὴν σου περιέργειαν. Ἴσως ἴσως δὲ καὶ αὐτὸ θὰ σοῦ εἶνε ἀδιάφορον, διότι οὐδεὶς πιθανῶς ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνισυχῆς, ἂν εἰς τὰ σωζόμενα μέχρι τοῦδε δίστιχα ἢ τετράστιχα ἀποσπάσματα ἀπολεσθείσης ἀρχαίας τραγωδίας προσετέθη καὶ ἄλλο νέον, ἔστω τοῦτο καὶ τεσσαρακοντάστιχον, ἔστω καὶ ὠραῖον ἀληθῶς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν. Ὅ, τι ὅμως βεβαίως δὲν θὰ σοῦ εἶνε ἀδιάφορον, ὅ, τι πολὺ θὰ ἐπεθύμεις νὰ ἤκουες καὶ σὺ ὅπως ἤκουσα καὶ ἐγώ, εἶνε αὐτὴ ἡ ἀπολεσθεῖσα τραγωδία τοῦ Εὐριπίδου. ἧς προδήλως καὶ ἀδιστάκτως, —κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, — ἀπετέλει μέρος τὸ δημοσιευθὲν ἐσχάτως τεμάχιον. —Καὶ ποῦ λοιπόν, θ' ἀναφωνήσῃς, εὐρέθη αὐτὴ ἡ τραγωδία; καὶ πῶς δὲν μοῦ τὸ λέγεις τόσῃ ὥραν; —Δὲν εὐρέθη, φίλη μου, δυστυχῶς· εὐτυχῶς ὅμως ἀνεπλάσθη συγκολληθεῖσα ἐκ τῶν ἀμόρφων ἐκείνων λειψάνων, ἀνεδημιουργήθη οὕτως εἶπεν ἐκ τοῦ μὴ εἶναι ὑπὸ τῆς καλλιτέχου χειρὸς τοῦ νεαροῦ φιλολόγου, ἄστιον δὲ σχεδὸν οὕτω καὶ καλλιμόρφον ἀνεπτύχθη πρὸ τῶν ἐχθάρων ἀκρατῶν τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο ἔργον τοῦ μεγάλου τραγικοῦ, ὅπερ ὁμοφώνως κατέτασσον οἱ ἀρχαῖοι μεταξὺ τῶν ἀριστουργημάτων του. Δὲν ἤξεύρω ἂν σ' ἔτυχέ ποτε—καὶ θὰ σ' ἔτυχε βεβαίως—νὰ ἴδῃς πού ἀναπλαστικὴν εἰκόνα ἀρχαίου μνημείου, ἐξ ἐκείνων ἃς οἱ Γερμανοὶ ἰδίως ἐπιτηδεύονται, οἱ ἐπιστημονικῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παιδεύοντες τὴν καλλιτεχνικὴν των γραφίδα. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἐνθυμοῦμαι ἔτι καὶ θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε μετ' ἴσης συγκινήσεως τὴν βαθεῖαν καὶ γοητευτικὴν ἀληθῶς ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξένησεν ὠραία τις τοιαύτη εἰκὼν τῆς Ἀκροπόλεως, γεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Graeb ἄνωθεν τῆς εἰσόδου τῆς ἑλληνικῆς αἰθούσης τοῦ ἐν Βερολίῳ Μουσείου. Ὡρας ὀλοκλήρους ἔμεινα θεωμένη τὴν χαριστάτην ἐκείνην καὶ πλήρη ἀληθοῦς ἐμπνεύσεως ἀνάπλασιν τῶν ἀμιμήτων ἀριστουργημάτων, ἅτινα ἐκάλυπτον πρὸ αἰῶνων τὸν ἱερὸν βράχον τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ τοσοῦτον ἐπὶ στιγμὴν ἐλησμόνησα καὶ τὰ κύκλω μου γύφισα ἐμγαγεῖα ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων καὶ τὴν μακρὰν μου—ἐπὶ τῆς πα-

τοῖας γῆς—λυπηρὰν τῶν ἐρείπιων πραγματικότητα, τοσοῦτον ἐν παραδόξῳ ἐκστάσει ἀνυψώθη ἀνεπαισθήτως εἰς τῶν ὀνείρων τὸν κόσμον, ὥστε ὑπέλαβον τὴν εἰκόνα πιστὴν μᾶλλον τῆς ἀληθείας ἀντιγραφὴν ἢ ἀνάπλασιν τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, καὶ ἤλπισα ὅτι ἐπανερχομένη εἰς τὰς Ἀθήνας ἤθελον ἐπανεῦρει τὴν Ἀκροπόλιν μου λαμπρὰν καὶ ἀαστράπτουσαν ἐκ κάλλους καὶ νεότητος, ὁποῖαν εἶχε φαντασθῆ καὶ γράψει αὐτὴν ὁ Γερμανὸς ζωγράφος ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ βερολινεῖου Μουσείου. Τοσαύτη ἦτο ἡ μαγικὴ δύναμις τῆς εὐλαβοῦς ἐμπνεύσεως τοῦ καλλιτέχου, οὐτινος ἢ γόησσα καὶ εἰδήμων γραφῆς εἶχεν ἐμφυσῆσαι ζωὴν εἰς τοὺς συντετριμμένους λίθους, ἀνιδρύουσα ἐπὶ τοῦ βράχου τας τὴν Πρῶμαχον, ἀναστηλοῦσα τοὺς πεπτωκότας κίονας τοῦ Παρθενῶνος, ἐπαναφέρουσα εἰς τὴν ζωφρον αὐτῶν τὰ συλήματα τοῦ Ἑλγιν, καὶ συμπληροῦσα τὸν ἀπωφανισμένον ὄμιλον τῶν σευῶν Καρυατίδων, ὡς λέγει πού Ἕλλην ποιητῆς, ὃν παρέτρεψε δυστυχῶς εἰς ἀκανθώδεις τρίβους ἡ δημοσιογραφία :

Τοῦ Παρθενῶνος θεωρῶν τὰς στήλας πεπτωκίας,
τὸν πλάττω ὡς τὸν ἐπλασεν ἀχμαῖον ὁ Φειδίας
ὁ πλάστης οὗτος τῶν θεῶν·
καὶ πᾶν ἐκπλύνων λειψάνον τῶν δουλικῶν κηλίδων,
κοσμῶ καὶ μὲ τὴν λείπουσαν ἐκ τῶν Καρυατίδων
τοῦ Ἐρεχθίδος τὸν ναόν.

Τοιαύτη περίπου ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐντύπωσις, ἣν μοὶ ἐπροξένησε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἡ ὑπὸ τοῦ Κ. Βερναρδάκη ἀνάπλασις τῆς «Ἀνδρομέδας» τοῦ Εὐριπίδου. Ἀκούουσα αὐτὸν συνθέτοντα μετ' εὐλαθείας τὸ ἀπολεσθὲν δράμα ἐκ τῶν περιωθέντων λειψάνων του, συγκολλῶντα οὕτως εἶπεν καὶ προσκομίζοντα τὰ μικρὰ ἐκεῖνα συντρίμματα, ἀναπληροῦντα τὰ κενὰ διὰ λόγου ποιητικῆς, ἐγκρατοῦς καὶ ἀρχαιοπρεποῦς ἔχοντος τὸ κάλλος, ὑποβάλλοντα ἐκάστοτε τὸν προσήκοντα λόγον εἰς τοῦ Περσέως, τῆς Ἀνδρομέδας καὶ τοῦ Κηφείως τὸ στόμα, καὶ τὴν προσήκουσαν συμβουλὴν καὶ κρίσιν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κορυφαίου τοῦ χοροῦ, ἐνόμισα πρὸς ὥραν ὅτι ἀνέλυε μᾶλλον ὑπάρχουσαν καὶ σωζομένην τραγωδίαν ὁ ῥήτωρ, κ' ἐφαντάσθη ὅτι, ἐπανερχομένη εἰς τὴν οἶκίαν μου καὶ ἀνοίγουσα τὸν Εὐριπίδην, θ' ἀνεύρισκον ἐντὸς αὐτοῦ τὴν Ἀνδρομέδαν ὀλόκληρον, οἷαν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀναπλάσει αὐτὴν ὁ Κ. Βερναρδάκης. Τοσοῦτον εἶχε τὸ γόητρον ἢ ἐπιστήμων φαντασία τοῦ λαλοῦντος, τοσαύτην εἶχε τὴν χάριν ὁ λόγος του, τοσοῦτον ἦτο ἀληθὴς καὶ βαθεῖα ἡ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐνσάρκωσις τοῦ δράματος.

Τί λέγεις τώρα; Δὲν θὰ ἐπεθύμεις καὶ σὺ νὰ ἦσο ἐκεῖ καὶ νὰ τὸν ἤκουες; Παρηγορήσου ὅμως. Ὁ λόγος τοῦ νεαροῦ ἀλλὰ διακεκριμένου ἤδη φιλολόγου θέλει δημοσιευθῆ προσεχῶς, καὶ δύναται τότε ν' ἀπολαύσῃς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ὅσῃν ἐγὼ ἀπῆλαυσα ἐκ τῆς ἀκροάσεως εὐχαρί-

στησιν. Θέλεις δὲ βεβαίως πεισθῆ καὶ σύ, ὡς ἐγὼ ἐπίστην, ὅτι ὁ τόπος ἡμῶν, ὁ πάντων ἀφρονῶν ἀλλὰ καὶ πάντων σπανίζων, ἀπέκτησεν ἐπιστήμονα τῶν γραμμάτων οὐχὶ συνήθη, οὐδ' ὅμοιον πρὸς τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἡμετέρων φιλολόγων, ὧν ἡ περὶ τὰς λέξεις σοφία οὐδὲν σχεδὸν ἄλλο κατώρθωσε δυστυχῶς μέχρι τοῦδε, ἢ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀποστροφῆν μᾶλλον ἢ ἔρωτα πρὸς τὰ ἀθάνατα ἔργα τῶν παλαιῶν, ἅτινα εἰς τοῦτο καὶ μόνον κρίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρήσιμα, εἰς τὸ ν' ἀσκῶσι δίκην πτωμάτων τὰ μικροσκοπία τῆς κριτικῆς καὶ τὰ μαχαίρια τῆς γραμματικῆς ἀνατομίας. Ἔχει καὶ ὁ Κ. Βερναρδάκης μικροσκοπίον, καὶ διὰ πολλῶν ἤδη κατέδειξεν, ὅτι διαυγέστατος εἶνε τοῦ μικροσκοπίου τοῦ ὁ φακός· ἀλλ' ἔχει ὅμως καὶ ὀφθαλμόν, ὀφθαλμόν ψυχῆς συνάμα καὶ καρδίας, καὶ τοῦτο εἶνε δι' ἐμέ, τὴν μὴ σοφὴν, ἢ μεγίστην του σοφία.

Δὲν μοῦ περισσεύει, βλέπεις, χάριτος διὰ τὴν μουσικὴν ἐσπερίδα. Ἀλλὰ *ce qui est différent n'est pas perdu*. Ἐπιφυλάξου διὰ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα.

ΣΟΦΙΑ.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

407.

Ἄσυγχρῆτῳ τῷ λόγῳ καταγελαστότερος ἐνώπιον ἐαυτοῦ γίνεται ὁ εἰς τὰ πανουργήματα τῶν ἄλλων ἐμπίπτων, ἢ ὅσον αὐτοὶ καταγέλαστοι αὐτῷ φαίνονται, ὅταν ἐμπλέκωνται εἰς τὰς παγίδας αὐτοῦ.

408.

Ἐξ ὅλων τῶν καταγελάστων ἐλαττωμάτων τῶν πάλαι ποτὲ ἐρασιμῶν γυναικῶν, τὸ μᾶλλον ἐπικίνδυνον εἶναι τῆς παρακμῆς αὐτῶν ἢ ἐπιλησμοσύνη.

409.

Πολλάκις ὁ ἄνθρωπος ἤθελεν ἐντρέπεσθαι καὶ διὰ τὰς ἀρίστας αὐτοῦ πράξεις, ἐὰν ὁ κόσμος ἐγίνωσκεν ὅλα τὰ αἴτια, ἐξ ὧν αὐταὶ προῆλθον.

410.

Τὸ μέγιστον τῆς φιλίας κατόρθωμα δὲν εἶναι ἢ πρὸς φίλον φανέρωσις τῶν ἡμετέρων ἐλαττωμάτων, ἀλλ' ἢ πρὸς αὐτὸν ἀποκάλυψις τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ.

411.

Δὲν ὑπάρχουσιν ἐλαττώματα ἀσυγχωρητότερα τῶν τρόπων, δι' ὧν ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ ἀποκρύψῃ αὐτά.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐσπερινὴν συναναστροφὴν τοῦ προέδρου τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας Γρεβὺ ὅλα τὰ παράθυρα ἔφερον παραπετάσματα Γοθελίνεια μεγάλης ἀξίας.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἀνέμνησεν εἰς πολλοὺς

τὰ ἐγκαίνια τῆς κατὰ τὴν πλατεῖαν Ἐβλὼ οἰκίας τοῦ Ἀλεξάνδρου Δυμᾶ, πατρὸς, ὅτε οὗτος ἐκάλεσεν εἰς δεῖπνον τὰς κυριωτέρας ἠθοποιούς τῶν Παρισίων.

Ἐπειδὴ τὸ ἐστιατόριον δὲν ἦτο ἀκόμη ἕτοιμον καθ' ὅλα, ἐζήτησεν ἀπὸ τῆν *Eclairer* τῶν Ἰνδιῶν βαρύτιμα σάλια, διὰ νὰ χρησιμεύσασιν ὡς αὐλαῖαι τῶν θυρῶν καὶ ὡς διπλᾶ παραπετάσματα.

Μετὰ τὸ δεῖπνον μίαι τις τῶν κυριῶν τούτων, ξεκρεμάσασα ἐν τῶν σαλιῶν τούτων,

— Ἐσῆρεις, λέγει, φίλτατε Δυμᾶ, θὰ μὲ δανεῖσῃς ἐν ἀπὸ τὰ παραπετάσματα σου, — καὶ τὸ ἔλαβε.

Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἠκολούθησαν καὶ αἱ ἄλλαι, καὶ ἡ μικρὰ αὕτη ἱστορία ἐστοίχισεν εἰς τὸν Δυμᾶν 28,000 φράγκα!

Κύριός τις, συνήθως ῥυπαρὸς καὶ ἀνίπτος, ἔλεγε κατ' αὐτὰς πρὸς τινὰ τῶν φίλων του·

— Ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ νὰ μεταμφισθῶ. Τί μὲ συμβουλεύεις νὰ φέρσω;

— Φόρσε, φίλε μου, λευκὸν ὑποκάμισον.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Εἶνε παράδοξον ὅτι ἡ πολιτικὴ, ἥτοι ἡ κυβερνήσις τῶν ἠθνῶν, ἥτις εἶνε ἡ χαλεπωτάτη καὶ δυσχερεστάτη τῶν ἐπιστημῶν, εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ ὅλος ὁ κόσμος νομίζει ὅτι κατέχει, χωρὶς νὰ τὸ σπουδάσῃ. Οἱ φοιτηταί, ὅσοι σπουδάζουσι νομικὰ καὶ ἰατρικὴν, δὲν νομίζουσιν, ὅτι εἶνε ἰατροὶ καὶ νομομαθεῖς· καὶ ὅμως αὐτοὶ οὗτοι νομίζουσιν, ὅτι εἶνε δεξιοὶ καὶ ἀλάνθαστοι πολιτικοί, χωρὶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον νὰ σπουδάσωσι τι, μόνον δὲ καὶ μόνον διότι ἀνέγνωσαν μίαν ἐφημερίδα, ὄργανον φατριαστικῶν κόμματός τινος, διότι ἐφοίτησαν ἐπιμελῶς εἰς τὸ καφενεῖον, καὶ ἐνέκυψαν μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ *domino*, καὶ ἐβρόφισαν ἱκανοὺς κυαθίσκου καφέ. (Alphonse Karr).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Γερμανός τις ἰατρός, βασιζόμενος εἰς πολυαριθμὸς παρατηρήσεις, ὅσας ἔκαμε κατὰ τὴν μακροχρόνιον ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του, διατείνεται, ὅτι ἡ πρόωρος φαλακρότης προέρχεται πολλάκις ἐκ τῆς συνηθείας, ἣν ἔχουσι πολλοὶ νὰ βρέχωσι τὴν κεφαλὴν των, ὡσάκις νίπτονται. Ἡ παροδικὴ, λέγει, αὕτη, ἀλλὰ συχνάκις ἀνανεουμένη συνεπαφὴ τῶν τριχῶν μὲ τὸ ὕδωρ, προκαλεῖ πέριξ τῶν τριχωτῶν παραφύδων τὸν σχηματισμὸν λεπύρου σκληροῦ καὶ στερεοῦ καὶ τὴν συσσώρευσιν λιπαρῶν οὐσιῶν εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς σωλήνας αὐτῶν. Ἐντεῦθεν δ' αἱ ρίζαι τῶν τριχῶν ἐξαφανίζονται χωρὶς ποτὲ πλεόν ν' ἀναφύωσι.